31/07/2019

Владика Јоаникије: Оно што је Божје, што је праведно, истинито и вјером засољено – оно је неуништиво

Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Јоаникије служио је 30. јула 2019. године, на празник Свете великомученице Марине – Огњене Марије, свету архијерејску Литургију у цркви посвећеној тој светитељки у селу Оклади код Бијелог Поља.

Преосвећеном Епископу је саслуживало свештенство и свештеномонаштво Епархије, уз молитвено учешће верног народа тог краја. Владика будимљанско-никшићки г. Јоаникије, говорећи о Светој великомученици Марини, Огњеној Марији, је подсетио:

-Она је рођена од невјерујућих родитеља, идолопоклоника, али је њу Бог обдарио да је у 12. години повјеровала у Христа Господа, у Онога Који је своју љубав према роду људском потврдио доласком у овај свијет, премногим чудесима, доброчинствима и спасоносном ријечју, а све то запечатио својом Крвљу на Крсту, изливеној. Ње се дотакла сила љубави Христове, сила Његовог Крста и Његовог Васкрсења, слава Божја је њу обасјала и до те мјере уздигла да се више није бојала смрти, него је била рада у то вријеме, када су гонили хришћане, да и она пострада за Христа. Пострадала је и своју вјеру посвједочила као дјевица Христова на величанствен начин.

-Господ је у вријеме њеног страдања допустио да јој се јави ђаво, да покуша да је одврати од Христа. Света Марина га је крсним знаком свезала, а у нашим храмовима често се слика, управо, како веже и бије ђавола. То значи да је Црква њу препознала као велику заштитницу рода људског од злих сила, јер је, после њене смрти, Господ увјенчао вијенцем непролазне славе и дао јој такву слободу пред Његовим светим Престолом да се заузима за све оне који јој се обраћају и да им брзо помаже, рекао је Епископ будимљанско-никшићки.

-Иако њено име у календару није уписано као заповједни празник црвеним словима, Света великомученица Марина се у нашем народу и у свим српским земљама, изузетно поштује. Код православних хришћана њено име се слави међу осталим Светим великим мученицима са Светим Георгијем и Светим Димитријем, зато што је имала праву и чисту вјеру, што се њена душа обесмртила, још, у овом животу и славом вјечном напојила, што је Господ као вјерну своју слушкињу увјенчао таквом слободом и славом да има слободу да стоји пред Божјим Престолом, да се моли за нас, да нас штити и заступа, нагласио је Епископ Јоаникије.

Храмовна слава је прослављена благосиљањем и ломљењем славског колача. Сабрање је настављено уз трпезу братске љубави. Домаћини овогодишњег славља били су господа Чедо Пантовић и Зоран Обрадовић, којима је, заједно са надлежним парохом Зораном Бубањом, на труду и љубави заблагодарио епископ Јоаникије:

-Сабирамо се сваке године на овај свети, велики празник и дивно се овдје осјећамо, иако ово није велики сабор. Могао би бити много већи, јер то заслужује овај празник. Али, колики је год са нама је Христос и не осјећамо никакав недостатак што се тиче ове свете службе, али нам је жао што многи, који би могли доћи да се помоле Богу у овој светињи, не долазе и понашају се

као да немају за шта Богу да се моле, умјесто да будемо сви заједно када се Богу молимо, а и после за трпезом заједно да будемо. Свуда имамо да једемо и пијемо, хвала Богу, нијесмо гладни, али смо гладни Божје милости и Божје љубави и праве истине, а тога нема без праве и чисте вјере. Хвала нашем о. Зорану који се труди око свих светиња на својој парохији, хвала нашим домаћинима Чеду Пантовићу и Зорану Обрадовићу на љубави. Нека Бог награди њих и њихове домове.

У беседи којом се на празник Свете великомученице Марине – Огњене Марије, 30. јула 2019. године, обратио верном народу сабраном у храму који је, као реплика Његошеве Ловћенске капеле, подигнут у селу Оклади код Бијелог Поља, Преосвећени Епископ г. Јоаникије се осврнуо на актуелна дешавања у Црној Гори. Најављена отимања светиња, Владика је тумачио кроз чин рушења и скрнављења Ловћенске капеле од стране безумних безбожника:

-Сабрасмо се у овој црквици, Ловћенској мученици, која је овдје долетјела и ово је, такође, једно велико знамење. У своје вријеме, безбожне власти, које су владале над нашим народом, ријешиле су да понизе Његоша, све под причом да га узвисе, јер њему, као великом пјеснику, наводно, није долично да почива у једној малој цркви, иако је он оставио завештање да се сахрани у цркви, коју су његове руке подигле. То је било кршење завјета Његошевог и безумље безбожника. Тиме су хтјели да угоде онима који су и раније покушавали да руше Ловћенску капелу, а први су је рушили Аустријанци. С тога није било чудно што су се, потом, нашли они који су припадали тој идеологији. Међу њима је било доста и Црногораца, који су ту злу мисао осмислили из Загреба, отуда је дошла та прича. Покојни митрополит Данило Дајковић успротивио се том науму и доживио многе непријатности од ондашњих власти због противљења. Био је означен као назадни елемент, да се противи прогресу, новој напредној власти и добру народа, а он је само тражио да се испоштује Његошев аманет, да се његове кости не дирају и светиња не разара.

-Честити Митрополит црногорски Данило Дајковић се успротивио злу, али није успио у оном времену. Ипак, његово противљење и његова ријеч за нас је данас од великог значаја. Да се није успротивио тада, не би имало смисла да ми подижемо ове црквице Његошеве, понајвише, по Црној Гори, али и у другим српским земљама. Ово је осма Ловћенска капела, која је подигнута у Епископији будимљанско-никшићкој. У Митрополији црногорско-приморској још више, а има их и у Републици Српској, Србији и по нашој дијаспори. То је свједочанство Васкрсења Христовог, јер из жртве те цркве никоше нове

црквице по свим српским земљама. Таква је наша вјера. Оно што је Божје, што је праведно, истинито, вјером засољено, оно је неуништиво. Једино људи кратког вида и кратке памети мисле да ће неко, ако је данас у сили и власти, довијека владати и да ће довијека та прича трајати. То вјетар носи, то је пред очима Божјим дим, пара и пепео, констатовао је владика Јоаникије и указао да се Црква у Црној Гори данас суочава са још горим наумом:

-Онда је власт рекла да Ловћенска капела, иако је била својина Митрополије, као културно добро, припада држави и донијели су такву одлуку. Шта су послије урадили са Ловћенском капелом – разорили је и оскрнавили. Данас се нешто слично догађа. Та се прича понавља на злокобан начин и свако ко има памети треба да се супростави том злу и злој намјери, да бисмо сачували завјете наших предака, јер смо ми нашим светињама завјетовани и заклети, да бисмо светиње сачували и нашем потомству чисте, неоскрнављене предали и завјет наших отаца од памтивјека.

Честитајући храмовну славу цркве у селу Оклади, Преосвећени Епископ је истакао:

-Света Марина брани ову цркву и све хришћане, и сви Свети и Небо Божје заступају оне који право вјерују. Зато се ми не бојимо и зато слободно говоримо. Без тога нема правог живота, нити праве вјере. Човјек, који није спреман да слободно каже своју мисао и своју ријеч, њему нешто му грдно фали и много пати та душа.

ог слова,

spc.rs